

dens man nu her i Danmark betroebe dette til den officielle Jærnbanebygning og ikke skænfede det private Initiativ nogen som helst Opmærksomhed, hvad gør man saa i de svenske Statsbaner? Der ubhæder man det til europæisk Konkurrence, og hvorfor? Simpeltthen for at faa det bedste, som Videnskaben formaar paa dette Omraade. Havde vi gjort det samme her, havde vi ganske sikkert i Dag staaet paa et andet Standpunkt end det, vi nu staa paa.

I sine Betragtninger over Sagen, altsaa for at søge at faa Alertal for sig i Ulfstemningen paa det afslørende Punkt, om man skulde blive staaende ved Planen af 1894 i disse Hovedtræk, hvor den gennem de vigtigste Uffendelsesorganer og Forretningsorganer paa Jærnbaneegaarden er heldig for Kjøbenhavn's By, eller om man skulde gaa over til den nu konstruerede Banegaardsplan, som ganske lader disse Hensyn ude af Betragtning for at konstruere et teknisk korrekt og udmærket Banegaardssystem, valgte den ærede Minister som Udgangspunkt en Udvikling af, at man havde i 1894 fastslaaet, at der skulde fremtidig være Tale om Flytningen af Kjøbenhavn's Personbanegaard. Den ærede Minister brugte som Udgangspunkt for denne Betragtning og Udvikling et Citat af Folketingets Betænkning. Jeg finder, at det er et løst Grundlag at bygge paa, allerede ud fra den Betragtning, at Aaret efter fikstede Folketinget Alertal. Jeg miskenner ikke, at hvad der, medens et vist Alertal eksisterede, er blevet klædt i Lovform, har selvfølgelig Gyldighed til alle Tider, indtil det gøres om, men Vægten af, hvad et Alertal udtaler i det ene Aar, synes, naar Alertallet forsvinder det næste Aar, ogsaa at forsvinde i ganske væsentlig Grad med det paagældende Alertal. — Naar den ærede Minister til Støtte for de Betragtninger, han i saa Henseende fremdrog, anførte Citater af den dalevende Indenrigsminister, maa jeg anse mig for berettiget til at anvende det samme Midde, at anvende Citater af den daværende Indenrigsminister for at hævde, at det, man den Gang bevilgede, ansaa man for absolut tilstrækkelig eller for tilstrækkelig — jeg skal ikke bruge stærkere Udtryk, end der tilkommer mig. Det staa jo i en stærk Modsetning til, at man to Aar efter har anset sig for berettiget og forpligtet til at forelægge det Forslag, som nu er inde. I Folketingstidenden 1893—94 Sp. 5643 udtaler den daværende Indenrigsminister: „Jeg hævder aldeles bestemt, at det, man her bevilger, vil være tilstrækkelig i en meget lang Fremtid, i en uberegnelig lang Fremtid“ og paa samme Spalte siger den ærede Mi-

nister: „Det var det, jeg lagde Vægten paa i Fjor, og det var med den samme Motivering, jeg tiltraadte den modificerede Plan. Den forudsætter alle Muligheder og vil ogsaa være efter min Mening tilstrækkelig for en længere Tid.“ Den dalevende Indenrigsminister har altsaa forudsat, og Folketingets Majoritet bifaldet, at det, man den Gang forelagde, var tilstrækkeligt, forudsaa alle Muligheder og vilde være tilstrækkeligt for endogsaa en uberegnelig Fremtid. Det staa jo i en skrigende Modsetning til, at man nu anser sig for forpligtet til at forlange en saadan Tilleggsbevilling og over det Forslag, hvorpaa disse Betragtninger grundedes, nemlig Planen af 1894, at udtale en saadan Kritik, som den ærede Minister udtalte i Jorgaars. — Den ærede Minister brugte som Hovedargument dette, at det i 1894 blev fastslaaet som en Kendsgerning, at man tænkte paa, at man havde Plan til at flytte Personstationen. Ja, ingen af os har miskenndt denne Ting, ingen af os har taget fejl af det, alle ere gaaede af Bejen for den Tanke. Men det maa dog være berettiget at anføre, hvad man i 1894 fra Ministerens Side erklærede, og som gaar ud paa, at det, man nu søger at anvende som Argument for en kommende Nødvendighed af at flytte Personstationerne, ikke er nogen Nødvendighed. Den dalevende Indenrigsminister har paa mange Steder, hvoraf jeg her har noteret mig to, udtalt sig for, at man kunde affasse Niveauoverførslerne ud fra den nuværende Personstation, saaledes at man ikke havde Ret til at nævne det Argument for Personstationernes Flytning, at denne Affastelse af Niveauoverførslerne ellers ikke kan finde Sted. I Landstingstidenden for 1892—93, Sp. 1453, har den ærede dalevende Minister udtalt: „Og det er selvfølgelig heller ikke umuligt at gaa til at affasse Niveauoverførslerne uden at flytte Personstationerne, men det vil være langt kostbarere, end der er forudsat her i Lovforslaget.“ Og Sp. 4087 i Folketingstidenden for samme Aar har den dalevende Minister udtalt: „Jeg er overbevist om, at man en Gang vil komme til at fjerne disse Niveauoverførslinger, og man kan gøre det, hvad enten man bliver paa den gamle Station eller flytter over paa et andet Sted af Vesterbro.“ Det er nødvendigt over for den Fremgangsmaade, som den nuværende ærede Minister anslaaer i sit Foredrag i Jorgaars, det, som blev karakteriseret af det ærede 3dje Medlem for 7de Kred's (Madsen-Nygdal) for lidt siden, at fremhæve dette, at det altsaa var officielt tilkendegivet i 1894 under alle disse Forhandlinger, at man kunde blive paa